

Besluit beleidsregels uurloonschatting 2004

Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen,

Gelet op artikel 18 Wao, artikel 2 Waz, artikel 2 Wajong en het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten;

Besluit:

Artikel 1 Begripsomschrijvingen

In dit besluit wordt verstaan onder:

- a. aan de schatting ten grondslag gelegde arbeid: arbeid als bedoeld in artikel 9 van het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten.
- b. maatgevende arbeid: arbeid verricht door de gelijksoortige gezonde persoon als bedoeld in artikel 18 Wao, artikel 2 Waz en artikel 2 Wajong.
- c. mediane uurloon: uurloon als bedoeld in artikel 10, eerste lid, onderdeel b, van het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten.

Artikel 2 Toepassingsbereik

Bij de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling aan de hand van een uurloovergelijking, als bedoeld in het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten zoals dat luidt sinds 1 oktober 2004, worden de volgende bepalingen in acht genomen.

Artikel 3 Berekening resterende verdien capaciteit

1. Is de urenvang van de aan de schatting ten grondslag gelegde arbeid kleiner dan de urenvang van de maatgevende arbeid, dan wordt het mediane uurloon vermenigvuldigd met een factor a/b. Hierbij is a gelijk aan de urenvang van de aan de schatting ten grondslag gelegde arbeid en is b gelijk aan de urenvang van de maatgevende arbeid.
2. Bij de toepassing van het eerste lid wordt de urenvang van de aan de schatting ten grondslag gelegde arbeid als volgt vastgesteld:
  - a. De urenvang wordt per SBC-code gesteld op de grootste urenvang van de binnen de SBC-code geselecteerde functies.
  - b. Vervolgens wordt van de drie bij de schatting gehanteerde SBC-codes

de kleinste urenvang aangehouden.

3. Bij de toepassing van het eerste lid wordt de urenvang van de maatgevende arbeid maximaal gesteld op 38 uur.
4. Is betrokkene op medische gronden minder dan 38 uur en tevens minder dan het aantal uren van de maatgevende arbeid belastbaar, dan wordt het eerste lid pas toegepast nadat het mediane uurloon overeenkomstig het bepaalde in het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten is gemaximeerd op het maatmaninkomen per uur.

Artikel 4 Feitelijk verrichte arbeid

1. Wordt bij het bepalen van hetgeen nog kan worden verdiend uitgegaan van feitelijk verrichte arbeid met een urenvang kleiner dan de, met inachtneming van het derde lid van artikel 3 vastgestelde, urenvang van de maatgevende arbeid, dan wordt het uurloon van de feitelijk verrichte arbeid vermenigvuldigd met een factor a/b.
2. Hierbij is a gelijk aan de urenvang van de feitelijk verrichte arbeid; b is gelijk aan de urenvang van de maatgevende arbeid en bedraagt maximaal 38 uur.

Artikel 5 Inwerkingtreding

Dit besluit treedt in werking op 1 oktober 2004.

Dit besluit zal met de toelichting in de Staatscourant worden geplaatst.

Amsterdam, 13 september 2004.

J.M. Linthorst, voorzitter Raad van bestuur UWV.

Toelichting

Algemeen

De mate van arbeidsongeschiktheid wordt vastgesteld door vergelijking van het inkomen dat betrokkene zou hebben verdiend als hij niet arbeidsongeschikt was geworden (maatmaninkomen) met het inkomen hij na het intreden van de arbeidsongeschiktheid nog kan verdienen (reste-

rende verdien capaciteit). Sinds de wijziging van het Schattingsbesluit per 31 december 1997 worden hierbij uurlonen gehanteerd. In het Besluit uurloonschatting 1999 (BUS 1999) is neergelegd op welke wijze, zowel bij het selecteren van de arbeid die nog kan worden verricht als bij de berekening van het uurloon dat nog kan worden verdiend, rekening wordt gehouden met de urenvang van de arbeid die door de gelijksoortige gezonde persoon wordt verricht (maatgevende arbeid). Volgens het BUS 1999 wordt bij het selecteren van functies de zg. bandbreedtemethode gehanteerd. Bij het berekenen van het uurloon dat nog kan worden verdiend wordt een reductiefactor toegepast in gevallen waarin de urenvang van de nog te verrichten arbeid kleiner is dan die van de maatgevende arbeid.

Met de aanpassing van het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten per 1 oktober 2004 is de urenvang van de maatgevende arbeid niet langer relevant bij het selecteren van de arbeid die nog kan worden verricht. Elke functie, ongeacht de urenvang wordt voortaan in de selectie betrokken. Deze wijziging heeft geleid tot hernieuwde vaststelling van het door UWV bij de uurloovergelijking te hanteren beleid. De zg. bandbreedtemethode vervalt. De toepassing van de reductiefactor is gehandhaafd, met dien verstande dat rekening gehouden wordt met de in het aangepaste Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten voorgeschreven maximering van de urenvang van de maatgevende arbeid op 38 uur. Het beleid bij schatting op basis van een combinatie van functies is niet langer opgenomen. Het samenvoegen van (deeltijd)functies, opdat de totale urenvang van die combinatie de urenvang van de maatgevende functie zoveel mogelijk benadert, kwam namelijk vooral aan de orde in gevallen waarin de urenvang van de maatgevende functie (veel) groter is dan 38 uur. Nu de omvang van de maatgevende arbeid op maximaal 38

uur wordt gesteld is, zal het combineren van functies vrijwel niet meer voorkomen en vervalt de noodzaak tot het vaststellen van beleid hieromtrent. De bepalingen inzake de ingangsdatum van een herziening zijn eveneens niet overgenomen. In tegenstelling tot de situatie in december 1997, waarbij van een maandloonvergelijking werd overgegaan naar een uurloonvergelijking zal de per 1 oktober 2004 gerealiseerde aanpassing van het Schattingsbesluit in beginsel niet leiden tot een verhoging van de uitkering op uitsluitend arbeidsdeskundige gronden. Vaststelling van beleid inzake de bij een dergelijke verhoging te hanteren ingangsdatum is daarom nu niet nodig. Toepassing van het aangepaste Schattingsbesluit kan wel leiden tot verlaging of intrekking van de uitkering. De wijze waarop de ingangsdatum van een eventuele verlaging of intrekking van de uitkering wordt vastgesteld is reeds opgenomen in het Besluit einde wachttijd en uitlooptermijnen WAO, WAZ en Wajong 1999.

Artikel 2

Artikel 2 regelt dat de bepalingen van het besluit alleen van toepassing zijn als de mate van arbeidsongeschiktheid wordt vastgesteld aan de hand van een uurloonvergelijking als bedoeld in het gewijzigde Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten. Voor gevallen waarin wél een uurloonvergelijking aan de orde is, maar de hier relevante wijzigingen van het Schattingsbesluit niet gelden, blijft het Besluit uurloonschatting 1999 van toepassing. Dit betreft degene – van wie de uitkering is ingegaan voor of op 1 oktober 2004 en die – voor of op 1 juli 1949 is geboren dan wel op wie het tot 1 januari 1987 of het tot 1 augustus 1993 geldende arbeidsongeschiktheids criterium van toepassing is.

Artikel 3, algemeen

Uit het Schattingsbesluit volgt dat de mate van arbeidsongeschiktheid wordt vastgesteld door vergelijking van het maatmaninkomen met het inkomen dat nog met arbeid kan worden verdiend. Uit de toelichting bij het besluit tot wijziging van het Schattingsbesluit per 1 oktober 2004 blijkt dat in gevallen, waarin de uren- omvang van de nog te verrichten arbeid – op medische gronden dan

wel anderszins – kleiner is dan die van de maatgevende arbeid, het uurloon dat nog kan worden verdiend moet worden aangepast. De eerdergenoemde toelichting verwijst in dit verband expliciet naar de toepassing van de reductiefactor, zoals geregeld in het Besluit uurloonschatting 1999. In artikel 3 is daarom een daarmee vergelijkbare regeling tot toepassing van een reductiefactor opgenomen.

Artikel 3, eerste lid

Volgens het bepaalde in artikel 10, eerste lid, onderdeel b, van het Schattingsbesluit wordt het uurloon, dat nog met arbeid kan worden verdiend, vastgesteld op het middelste loon van de drie geselecteerde functies (in de uitvoeringspraktijk: SBC-codes). Het aldus bepaalde mediane uurloon wordt vervolgens met toepassing van een reductiefactor verlaagd, als de uren- omvang van de geselecteerde arbeid kleiner is dan die van de maatgevende arbeid. In het eerste lid van artikel 3 is aangegeven hoe de reductiefactor wordt vastgesteld. Dit komt overeen met hetgeen hieromtrent in het Besluit uurloonschatting 1999 is bepaald, met dien verstande dat de omvang van de maatgevende arbeid nu op maximaal 38 uur wordt gesteld.

Artikel 3, tweede lid

Volgens het bepaalde in het Schattingsbesluit worden tenminste drie functies met elk tenminste drie arbeidsplaatsen geselecteerd. Onder functies wordt in de uitvoeringspraktijk verstaan: SBC-codes. In een SBC-code zijn gelijksoortige functies samengevoegd. Om te voldoen aan de voorwaarde van ten minste 3 arbeidsplaatsen per SBC-code kan het voorkomen dat per SBC-code meer dan één functie wordt geselecteerd. Het is dan mogelijk dat de uren- omvang van de binnen eenzelfde SBC-code vallende functies niet gelijk is. Ook is het mogelijk dat de uren- omvang van de drie geselecteerde SBC-codes niet gelijk is. In het tweede lid van artikel 3 is daarom nader bepaald op welke wijze de uren- omvang van de geselecteerde functies wordt vastgesteld. Dit komt overeen met hetgeen hieromtrent in het Besluit uurloonschatting 1999 is bepaald en is inmiddels door de CRvB onderschreven (CRvB 9 december 2003, USZ 2004/33).

Artikel 3, derde lid

Uit het bepaalde in artikel 10, eerste lid, onderdeel a, van het Schattingsbesluit volgt dat, in gevallen waarin de uren- omvang van de maatgevende arbeid groter is dan in het algemeen gebruikelijk is bij een voltijdse aanstelling, deze bij de berekening van de resterende verdien- capaciteit – en dus bij vaststelling van de te hanteren reductiefactor- wordt gesteld op 38 uur.

Artikel 3, vierde lid

Is betrokkene gedurende minder uren dan het aantal maatmanuren (maximaal 38) belastbaar, dan gelden twee bepalingen op grond waarvan het uurloon, dat nog kan worden verdiend, wordt verlaagd. Enerzijds is in het Schattingsbesluit geregeld dat dit uurloon niet meer bedraagt dan het uurloon van de maatman. Anderzijds volgt uit de overige leden van artikel 3 van dit beleidsbesluit, dat een reductiefactor wordt toegepast. Teneinde duidelijk te maken in welke volgorde deze bepalingen worden toegepast, is in het vierde lid van artikel 3 aangegeven, dat eerst zonodig het uurloon wordt gemaximeerd op het maatmanuurloon en dat daarna de reductiefactor wordt toegepast.

Artikel 4

Wordt de mate van arbeidsongeschiktheid bepaald aan de hand van feitelijk verrichte arbeid, dan wordt eveneens een reductiefactor toegepast als de omvang van deze arbeid kleiner is dan die van de maatgevende arbeid. De hierbij te hanteren methode is vergelijkbaar met de methode die volgens het bepaalde in artikel 3 wordt gehanteerd bij een schatting aan de hand van geselecteerde, niet feitelijk uitgeoefende, functies. Ook hier is aangesloten bij de reeds met het BUS 1999 ingevoerde handelwijze, met dien verstande dat de reductiefactor nog slechts kan worden toegepast als minder dan 38 uur wordt gewerkt.

Amsterdam, 13 september 2004

J.M. Linthorst, voorzitter Raad van bestuur UWV.